

Рейна не здається

Джейн Чоейт

(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у США.

Рейна знову прочитала слова на оголошенні, яке висіло у школі. Конкурс з написання есе: *виграй безкоштовну поїздку до Нью-Йорка!*

Це був конкурс для учнів багатьох шкіл у тій місцевості. Рейна уявила себе в Нью-Йорку, навколо неї високі хмарочоси, а неподалік статуя Свободи. Вона хотіла поїхати!

“Тобі слід взяти участь, — сказала Сідні. — Ти найкраще за всіх пишеш твори на нашій паралелі!”

Рейні було приємно почути слова Сідні. Вона не дуже багато знала про написання есе. Але хотіла спробувати.

Після школи Рейна сіла за свій стіл. *Стук, стук, стук.* Вона стукала олівцем по аркушу паперу, обмірковуючи свої ідеї. Зрештою вона почала писати.

Рейні знадобився цілий тиждень, щоб написати есе. Трішки маминої допомоги, і вона нарешті відчула, що готова подати своє есе.

Минуло кілька тижнів. Рейна з нетерпінням чекала оголошення про те, хто переміг. Можливо, невдовзі вона вирушить до Нью-Йорка!

“У конкурсі взяло участь більше ста студентів, — сказав пан

Райт, стоячи перед класом. — Дякую всім вам, хто написав есе”.

Серце Рейни стукотіло від хвилювання.

“Хоча жоден з наших учнів не виграв конкурс, Рейна була в п'ятірці найкращих. Вітаю, Рейно!” — сказав пан Райт.

Рейна усміхнулася, а однокласники заплескали в долоні. Але всередині вона засмутилася. Бути в першій п'ятірці — це не те ж саме, що перемогти. Її мрія побачити Нью-Йорк щезла.

Коли Рейна прийшла додому, вона зайшла на кухню, де були батьки, і плюхнулась на стілець. “Я програла конкурс, — сказала вона. — Це останній раз, коли я спробувала щось нове.

Я робитиму лише те, що у мене виходить”. І вона обхопила голову руками.

“Мені шкода, що ти не перемогла. Ми з мамою так пишаємося тим, що ти спробувала себе”, — сказав тато. Він сів поруч з Рейною. “Пам'ятаєш, коли я був без роботи пару років тому?”

Рейна кивнула.

“Я подався на багато вакансій, і на жодну з них мене не взяли, — сказав тато. — Я почувався досить пригніченим”.

Рейна підняла голову. “Справді?”

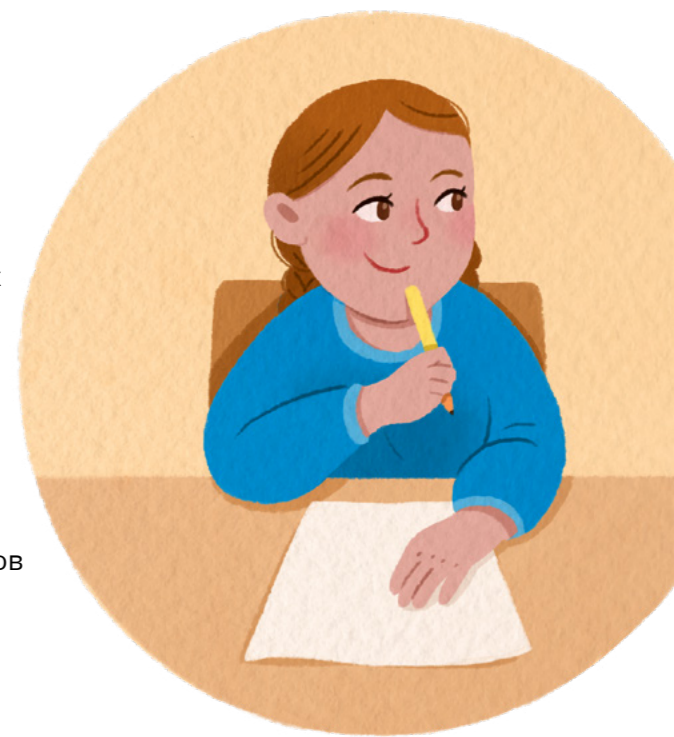
Тато кивнув. “Однак я не здавався. Пройшло багато часу, але я знайшов ідеальну роботу. Та цього не сталося б, якби я припинив спроби”.

Мама обійняла Рейну. “Ти знаєш, скільки історій я надсилаю в різні журнали? — запитала вона. — І скільки з них не приймаються? Але я не можу здатися, якщо хочу побачити свою роботу опублікованою. Для мене важливо писати, тож я продовжую докладати зусиль”.

Рейна завжди вважала, що її батьки чудово справлялися з усім, що робили. Вона ніколи не знала, що вони також зазнавали невдач.

Вона все ще сумувала, але це дійсно здавалося безглуздом — *ніколи* більше не пробувати чогось нового. Це було не те, чого Небесний Батько очікував від неї. Рейна вирішила, що не здається. Вона могла спробувати щось інше, навіть те, що їй не вдалося з першого разу.

“Думаю, що наступного року знову візьму участь у цьому конкурсі”, — сказала Рейна. Програш у конкурсі не міг покласти край її мріям.

Рейна підійшла до свого столу і взяла олівець. Їй подобалося писати. *Стук, стук, стук.* Що б такого новенького їй написати? ●

“Це останній раз, коли я спробувала щось нове”, — сказала Рейна.

ІЛЮСТРАЦІЇ ВІВ'ЯНИ МІНЕКЕР

“Господу подобаються зусилля, бо зусилля приносять винагороди, які інакше прийти не можуть”

Президент Рассел М. Нельсон, цитовано у виступі Джой Д. Джоунс, “Особливо благородне покликання”, *Ліягона*, трав. 2020 р., с. 16.